

»Večer je zdaj.«

»Ali so lastovke že odletele na jug?«

»Že; prejšnji teden.«

»Ali je že bila trgatev?«

»Danes se je pričela pri nas.«

»Ali si videl kaj mesarja, tistega, ki mi je odvedel jagnje? Tako se ga bojim... morda pride v hlev nadme in me pobije...«

»Otrok!... Mesarja sem videl.«

Težko je zasopla.

»Tinko, jaz bom umrla, in nič več me ne bo na svetu.«

»Ne boš umrla, Marica, ne; jaz ne pustim tega. — Veš, očetu porečem, da ti mora kupiti drugo jagnje, pa boš spet ozdravela.«

»Ne bom ozdravela, ne, nikdar več...«

In res ni ozdravela, pa tudi Tinkova obljava je ostala neizpolnjena...

Z vsakim novim dnem se ji je smrt bolj bližala. V topi dremavici, osamela, brez tolažbe, je primisljala čudne, prav nič otroške misli; to so bile tiste misli, ki so se ji bile vzdignile v srcu takrat na pašniku; a tudi zdaj jih ni mogla razrešiti — teh črnih vprašanj, četudi so ji misli jako dozorele. V vseh njenih mislih pa je strašil mesar, ki je bil zdaj velik do neba: njegova sekira, ki jo je držal nad glavo, je molela strahupolno iz oblakov; na zemlji pred njim pa so se vile bele ceste mrtvih, belih jagnjet... Kaj je svet, kaj življenje, kaj človek? Marica je strmela v praznino in čakala odgovora. Kaj je človek? — Z visoko vzdignjeno sekiro se dotika neba mesar, jagnje pred seboj, in čaka, da zamahne na jagnjetovo čelo... Marica se je zbala, zavpila je sredi sanj...

Tisti dan je umrla; samotna, mirna, brez človeka, ki bi ji bil stal ob strani.

Zapuščen je bil njen grob, nihče ga ni hodil obiskovat! Ko je šel nekoč Tinko iz cerkve, se je ozrl mimogrede tudi na Maričin grob. In ni se malo začudil; zakaj lepe divje rdeče rože so bile pričele poganjati na njem...

Molitev.

*Bogek, pošlji ptičko
rajsko tja v poljane,
pesem naj zapoje,
da vsa srca gane.*

*Krogle in šrapneli
bodo onemeli;
šum potihne bojni,
da bo konec vojni!*

*Pesem zmagoslavno
bomo vsi zapeli,
rajsko ptičko z mirom
radostno objeli.*

*Pošlji torej, Bogek,
pošto v bojno polje
z mirom zaželenim:
vse bo dobre volje!*

Andrej Rapé.